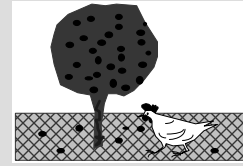

השמים נופלים

יום אחד טיילה גולת-התרנגולת בחצר המשק ואספה גרגרי תירס. פתאום - אוי! - משהו היכה בראשה. "אלוהים אדירים!" היא אמרה, "השמים נופלים, עליי לרוץ למצוא מקום מחסה!". רצה גולת-התרנגולת המבוהלת ורצה עד אשר פגשה את גול-התרנגול.

"לאן את ממהרת כל כך, גולת-התרנגולת?" שאל גול-התרנגול.

"השמים נופלים! אני רצה למצוא מקום מחסה!" ענתה גולת-התרנגולת.

"זה חשוב מאוד. האם אני יכול לבוא אִתְךָ?" שאל גול-התרנגול.

"בוודאי," השיבה גולת-התרנגולת. וכך המשיכו גולת-התרנגולת וגול-התרנגול לרוץ על מנת למצוא מקום מחסה, עד שפגשו את וזי ברווזי.

"לאן אתם ממהרים כל כך, גולת-התרנגולת וגול-התרנגול?" שאל וזי-ברווזי.

"השמים נופלים! אנו רצים למצוא מקום מחסה!" ענו השניים.

"האם אני יכול לבוא אִתְכֶם?" שאל וזי-ברווזי.

"בוודאי," השיבו גולת-התרנגולת וגול-התרנגול. הם המשיכו לרוץ על מנת למצוא מקום מחסה, עד שפגשו בעל-חיים נוסף, אָזי-אווזי.

"לאן אתם ממהרים כל כך?" שאל אזי-אווזי.

"השמים נופלים! אנו רצים למצוא מקום מחסה!" ענו השלושה.

"האם אני יכול לבוא אִתְכֶם?" שאל אזי-אווזי. "בוודאי," השיבו בעלי-החיים.

וכך המשיכו לרוץ על מנת למצוא מקום מחסה, ובדרכם הצטרפו אליהם בעלי-חיים נוספים, עד אשר פגשו בעלי-שועלי.

"לאן אתם ממהרים כל כך?" שאל עלי-שועלי. "השמים נופלים! אנו רצים למצוא מקום מחסה!" ענו בעלי-החיים. "האם אתה מכירים מקום סתר להתחבא בו?" "לא," השיבו בעלי-החיים.

"אם כן, לכו אחריי, אני מכיר מקום סתר אשר נוכל להתחבא בו."

"בסדר, עלי-שועלי," הסכימו כולם, והם המשיכו לרוץ עד אשר הגיעו למערה שחורה וקטנה. היה זה ביתו של עלי-שועלי.

עלי שועלי נכנס למערה וחיכה לכל בעלי-החיים. הראשון שנכנס היה וזי-ברווזי, שלא הרחיק לכת, כי השועל הרגו והעביר את גופו למאכל לשאר בני משפחתו. ואז נכנס אזי-אווזי, וגורלו היה דומה. כאשר נכנס גול-התרנגול, נגס בו עלי-שועלי. אך לפני שנגס בו שנית, הצליח גול-התרנגול להימלט ולצאת החוצה. הוא קרא לגולת-התרנגולת ולשאר בעלי-החיים לברוח על נפשם, וכך עשו כולם. אף אחד לא זכר עוד שהשמים נופלים.

